

**Sex alldeles nya visor : Den
första: På böljorna de blå. Den
andra: Usch så...**

18 B Skillingtryck E1900y3

E 19004³

N° 4
Sturora Magnússon
Sey alldeles *Esperöd.*

Nya Visor

Den första:

På böljorna de blå.

Den andra:

Usch såna karlar det finns.

Den tredje:

Mitt hem.

Den fjerde:

Den öfvergifna.

Den femte:

Björkens hemlighet.

Den sjette:

Afskedet.

Bris 12 öre.

Den första:

På böljorna de blå.

Och Jan Petter skulle te stan sig bege,
Spände oren för wagnen klockan två
Å natta ho' wa' mörker, som te krypa i en säd,
Men månen sten på böljorna de blå.

Men satta de gick, för den ora wa så lat,
Inte hjälpte de te strika eller slå,
Å Janne han satt der å hojta så han ble'
Röer i snuten som böljorna de blå.

Då ble' han arg och tänkte: de måtte sjelfwa hin
Röra ore, nehej ja wet på rå,
J da' ja' byter bort dej, eller bums ja' för
På hufwe' i böljorna de blå.

Å Janne söp sej fuller å bytte bort sin snut,
Fick en märr som wa' bläsiger å grå,
Ho' had' stora hofwar, att bestämt ho' ha'
Kunnat stena på böljorna de blå.

Men de ga' Janne tusan, han drack sin köpestäl
Tes han inte wa' men'ska te å stå,
Å utanför krua i rännsten snart han söp
Uppå hufwe i böljorna de blå.

Så låg han der å drömde å tyckte att der kom
E' siddjungfru som sa' te' honom så:
Ge tusan uti märra och kom å följ mä mej
Wi sta' segla under böljorna de blå.

Å Janne ble' så gla' å tog jungfrun i sin famn,
Glömde märra å genast bar de å
Att segla me henne till hennes siddslott,
Flera mil under böljorna de blå.

Å jungfrun förde Janne i salarna in,
Der så fölla de kryssade de två.

Ja jungfrun spelte harpa å Janne litaså
Gela da'en under böljorna de blå.

För jungfrun Jannes hjerta slo' så hästiga slag
Å hon hade nog tagit de' också,
Om inte plånbofa han legat der han låg
Inwe' bröstet under böljorna de blå,

Men då när Janne wakna och titta sej ikring
Hwar han wa' kunde han ej rätt förstå,
För jungfrun war försvunnen, å inte wa' han sjelf
Som han drömde uti böljorna de blå.

Då börja han fundera och tänka på sin märr
Som han långt fram på qvällen hitta på,
Då klef han upp i kärra, å hem de' bar i sten
Så de hwen öfwer böljorna de blå.

Men Janne han swör, att han aldrig i sitt lif
Me' sönjungfrun mera skulle gå,
För hemma fick han weta af 'et må Ni tro,
Att han seglat på böljorna de blå.

Den andra:

Usch såna karlar det finns.

En yngling i staden är här,
Den en gång jag hållit så kär,
Ni skulle blott se på hans gång,
Och wårten så smärt och så lång.
Han fria till mig i ett nu,
Han wille mig prompt ha till fru,
Och jag swara ja! om jag mins,
Men usch såna karlar det finns.

När allting war klappadt och klart,
Förlofningen gick med en fart

Och ären de gic som en dans,
Så lycklig som han ingen fans.
Han qvar blef hos mig blott en tid
Och sedan förswann han så blid,
Han swärma så ryssligt för qvins
Men usch såna karlar det finns.

Men han bröjde ej länge derwid,
Han återkom wänlig och blid
Och sade: min älskling jag swär
Att ingen som du är mig kär,
Jag trodde ej mycket derpå,
Och lät honom berföre gå.
Jo sådane äro wi qvins
Usch såna karlar det finns.

Men hejlan så fiffig han war,
Af fästibr han hade ett par,
Den ena han älskade ömt,
Men dock om den andra han drömt
För hon hade pengar minsann,
Och berför blef jag utan man;
Ja nu lefwer han som en prins,
Men usch såna karlar det finns.

Den tredje:

Mitt hem.

Mitt hem är så ringa men naggande godt,
Till trots, att min plånbok är tom,
Annars så är jag så nöjd med min lott,
Som sjelfwaste påfwen i Rom.
Det lilla jag har disponerar jag freitt, ty skräpet är mitt :—

En hustru jag eger, och den som är snäll
Och stilig och glad ser hon ut,
Hon är ta mig latten från morgon till qwäll,
Ej fåfång en enda minut.
Hon stigar sin strumpa, hon syr på maskin, hon singlar
poröslin :—

En postkast jag eger så trind som ett klot,
Och rustar precis som han will,
Men jag will ej hafwa det minsta emot
Att ha ett par tre stycken till,
Men om jag får lefwa ännu ett par år, så kanske jag får ::

Jag minnes den dagen wi satte vårt bo,
Det var ju en fötebrödsdag,
Med två tomma händer stod gumman, jo, jo,
Med två tomma händer stod jag,
Men nu så ha' wi ett bo, inte sant? och det som är
grannt ::

Längst borta i rummet der står en divan —
Min gumma hon fallor den så —
Men annars så är det en soffas af gran,
Brunmålad båd' under och på.
Sitsen och golar ej stoppningar ha, men bottnen är bra ::

Jag har ibland andra förträffliga ting
En sång adurat grebelin,
Der gumman min hängt ett sparlakan omkring,
Jag tror af en gammal gardin.
Men hela tillställningen tar sig till slut rätt angenämt ut ::

Ett ur uppå wäggen, från Dalom, jag har,
Som går sjelfwa tiden förbi,
Wid sidan af den, hänger ramarne par,
Med kungen och drottningen i,
På golfwet en matta af klutar och strå, att "hålla sig på" ::

I köket der har jag en hylla så bred
Med två dusin koppar och sat:
Derunder två skåp, den ena för wed,
Det andra inrättat för mat
Men som för det mesta det händer ju så, att tomma de stå ::

Ett bord och två stolar jag har och dertill,
Ja äfwen en spegel af glas,
Der kan jag betrakta mig om jag så will
Såväl i profil som i fas
Och detta mitt allt disponerar jag fritt, ty skräpet är mitt ::

Den sjerde;

Den öfvergifna.

Förargas ej på mig, ditt bref jag sönderrifwer,
Att lågan offrar det när du mig öfvergifwer.
Jag älskar ingen ann, än dig, min wän, ändå,
Får jag ej ega dig, då will jag ensam gå.

Då will jag ensam gå i alla mina dagar,
När jag ej wännen får, som hjertat mitt behagar,
Ja då är du min wän, orsaken till mitt fall,
Som öfvergifwit den dig ewigt älska skall.

Ett rent och redbart sinn' du skäds hos mig skall finna,
Om dig jag kunde få och till min make vinna,
Jag lydlig skulle bli och sinna friid och ro,
Med dig, min kära wän, uti vårt lugna bo.

Kanske du tyder att jag är för dig så ringa,
Och har en annan wän, som du will hyllning bringa,
Wist guld och rikedom ju snart förswinna kan.
Men kärleken till dig, den aldrig slöfna kan.

Jag pennan lägger bort och låter tanken ila,
Och sedan går till fängs att njuta en god hwila,
Uti en sömn så föt, då talar jag med dig,
Men när jag waknar upp då är du långt från mig.

(Eftertryck förbjudes.)

Den femte:

Björkens hemlighet.

Wid den klara rand af en lummig strand
Sjüng en björk ibland sina gröna wisor.
Och jag hörde då i hans gren derpå,
Och så sjüng han en gång så:

Ad, jag wet, jag wet, mången hemlighet:
Mången flicka grät under mina grenar;
Mången gosse såg här så warm i håg
På den blåa wifens wäg.

Klara månen sten på min gröna gren
Och så kom der en som stak namn i barken,
Och det war blott ett och han kyfste det —
Det har ingen, ingen sett.

Nästa qwäll så kom der en flicka, som
Såg sig om och stref namn i barken,
Och det war blott ett och hon kyfste det;
Det har ingen, ingen sett.

Nästa aften sten månen på min gren,
Så kom åter en och så kom den andra
Lyst likfom en hamn, sökte wännens namn
I min trogna, hwita famn.

Och min hwita stam stod der allwarsam,
Och så smög det fram hwad de båda skrifwit;
Och de märkte nog hwad som stod i skog.
Och jag såg derpå och log.

Seban hände då att de båda två
Togo miste då och ej kyfste — trädet;
Lilla wän, hur lätt, händer icke det?
Det har ingen, ingen sett.

Men då far ett sten öfwer löf och gren,
Och ett sus der hwen öfwer löf och toppar,
Och en stjernas tår föll i windens spår
Ned på jordens korta wår.

Den sjette:

Alfftedet.

Farväl i sängen vill jag minnas dig,
Gåm du i tyfsta böner icke mig
När lutan stämmer upp en hymn till Gud,
Då glömmet wist ej mig min barndomsbrud.

Dö hvar jag är, till hwilka land jag far,
Din ljufwa bild står i mitt minne qwar;
Som swanen klagar wid den fjerran ö,
Jag vill i toner lesna, toner dö.

Din lutas stämman vill jag stundom bli —
Du skall bli själen i min poesi —
Blir lifwet mulet blir det natt för mig:
I dikten jag en walfart gör till dig.

Dy, uti dikten blott jag älska får,
Blott nattens stjerna skåda får min tår
Dö heljar hon dig någon qwäll så klar,
Ett mildt "godnatt" från mig hon säkert har.

När morgonwinden omkring rynden far,
En helsning då från mig till dig han har;
Dö återkommen sent om aftonen
Då har han en från dig till mig igen.

När Helios i österns fjerran går,
Då glindrar uti Rosas kalk en tår;
Dö när hon sjunker ner i westerns haf,
Då häddar lilla blomman upp sin graf.

Som blominans soldröm är wårt lif så kort,
Wi sjunga, älska, hoppas och dö bort.
Men bortom grafwen ligger himmelen
Dö der är rum för rena kärleken.

Der skall jag, se'n jag drömt min dröm till slut
Som brudgum wid din sida hwila ut.
Farväl till dej, du själ utaf min själ.
Farväl, ett långt, ett innerligt farväl!

Inköpt: Åkarp's antikv. kat. 237/882. 1981. Pris: 60: -
Acc. n. 1981/24.